

EMILI AMARGANT PARNAU

La premsa a Argentona (II)

SEGONA PART:

DE LA DICTADURA DE PRIMO DE RIVERA A LA REPÚBLICA (1923-1935)

Havíem deixat la història de la premsa local a l'any 1923. Recordem-ho: el 2 de setembre apareixia el primer i únic número del quart intent de dotar Argentona d'un mitjà informatiu. Haurem d'esperar 9 anys per trobar la cinquena aventura periodística. Abans de parlar-ne, però, valdrà la pena fer un inventari de les publicacions que hi ha hagut a la Vila des de "La Veu

d'Argentona" fins a *fontes*. Vegeu el quadre 1.

Les revistes que figuren en el quadre no s'han triat pas a la baula. S'ha fixat uns criteris previs que han servit de filtre per determinar què consideràvem premsa i què consideràvem, simplement, papers conjunturals o òrgans de difusió interns d'una entitat, associació, partit polític, etc.

Per il·lustrar-ho amb uns quants exemples: no hi trobareu

un Butlletí Municipal ciclostilat que edità el consistori a la dècada dels 80 i que no era més que unes pàgines de periodicitat irregular on, esforçant-nos molt, hi podríem llegir resums d'acords i plens. La publicació no destil·lava cap mena de voluntat divulgativa. Era la coartada de l'ajuntament contra el possible retret de l'opacitat.

Tampoc hi trobareu els fulls programàtics que han repartit els partits i/o les coalicions polítiques | Quadre 1

Any d'aparició	Nom de la publicació	Auspiciada per	Periodicitat	Llengua	Durada	
1932	Esplai d'Argentona	Casino d'Argentona	Mensual	Catalana	2 anys	
1933	L'estaca	Unió de Rabassaires	Quinzenal	Catalana	?	
1948	Ecos	Parròquia + Centre Parroquial	Setmanal	Castellana	1-2 anys	
1950	Argentona. Boletín de Información Local	Col·lectiu de l'Ecos	Quinzenal	Castellana	2-3 anys	
1959	La Veu d'Argentona	Llaç d'Amistat	Mensual	Castellana Catalana	5 anys	Periòdic mural
1964	Boletín Informativo	Parròquia	Mensual	Castellana	> 1 any	
1965	Crit	Parròquia	Bimensual	Catalana	10 anys	Diverses èpoques
1977	Llaç	Llaç d'Amistat	Mensual	Catalana	8 anys	2 èpoques
1977	Tingladillo	Llaç d'Amistat	Mensual	Catalana	> 1 any	
1977	Macaco	Col·lectiu	Mensual	Catalana	> 1 any	
1983	A l'aguait	Col·lectiu "A l'aguait" (L'Aixernador)	Setmanal	Catalana	11 números	Període eleccions municipals
1991	Cap de Creus	Ajuntament	Bimestral	Catalana		
1999	Tapapous	Centre Parroquial	Mensual	Catalana	< 1 any	
2000	Fontes	Centre d'Estudis Jaume Clavell	Trimestral	Catalana		

ANY, 2

REVISTA ARGENTONINA
SORTIRA QUAN ENS PLAGUI
Dissabte, 9 Setembre

NUMERO 15

Redacció: no n'hi ha

Administració: tampoc

Capçalera
d'"Esplai d'Argentona"

en els temps anteriors o immediatament posteriors a les eleccions municipals al llarg dels darrers vint-i-cinc anys; ni els opuscles interns d'entitats —els del "Grup de Muntanya" per citar-ne un—; ni les publicacions intermitents que s'hagin auspicat des de les escoles; ni les que ha albergat la Parròquia —"La nostra veu", any 1986, per exemple— si han tingut poca difusió i durada i, a més a més, han nascut amb voluntat d'incidir únicament portes endins.

El denominador comú de l'inventari és que tots els títols que integren tenen una clara i manifesta voluntat d'informar, distreure, divulgar i/o alligonar al conjunt de la població. Inicialment presenten també voluntat de durada.

En alguns casos són fruit d'una determinada circumstància social o política i, en d'altres, es proposen ja, d'una forma larvada o explícita, atendre les necessitats informatives d'una població que va creixent i comença a trobar a faltar mitjans regulars de comunicació.

El contingut de totes aquestes revistes, com no podia ser d'altra manera, dibuixa un temps i una atmosfera social i política. Malgrat la seva afiliació ideològica, recullen fets de la vida local i opinions que, avui, ens permeten reconstruir la vida quotidiana de l'època en què es publicaren i també poden ajudar a escriure les biografies dels qui tingueren ascendència en matèria de pensament i lideratge.

Ho anirem veient. Fet el catà-

leg i aclarits els perquè de la tria, ja podem entrar en matèria.

"Esplai d'Argentona"

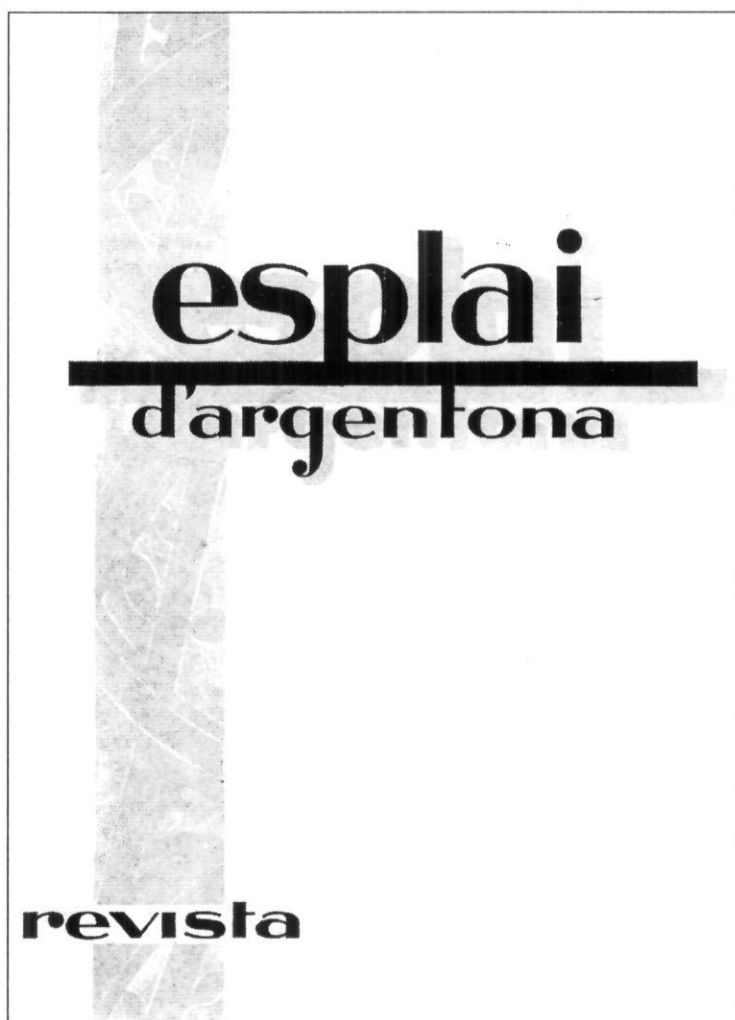
"Argentona, que se caracterizaba por su laboriosidad y cuya población veraniega constituía una vida social aparte, no tuvo lo que podríamos considerar como una auténtica prensa. Conocemos, de oídas, esporádicas publicaciones que los veraneantes de aquel entonces editaban entre ellos, para solaz y esparci-

miento, y, más que nada, como anuncio de festejos a realizar en su reducido núcleo. Pero lo que verdaderamente puede considerarse como prensa local (...) no aparece hasta el año 1893".

Breve Antología de cien años de prensa en Argentona. PIC.

Publicat a "Mataró. Periodico comarcal de F.E.T. y de las J.O.N.S." Número en "Commemoración del primer centenario de la prensa periódica local (1856-1956)".

Hi ha qui assegura que la història es repeteix. Que és cíclica. En el cas que ens ocupa l'afirmació és exacta. En els anys 1893 i 1911, Argentona havia acollit dues temptatives periodístiques: "Lo

Castell de Burriach" primera i segona època. Ambdues empreses tingueren en comú el ser auspiciades per filàntrops de la Renaixença que estuejaven a la Vila.

A sota la capçalera, s'hi podia

llegir un lloable subtítol: "defensor dels interessos d'Argentona". No obstant, el contingut de la publicació, tal com s'explicava en el número 1 de fonts: "s'ocupava més aviat de relatar la vida i miracles de

la colònia estiuenca i quan apuntava cap als afers de la població s'hi encarava o de forma messiànica o per la via del retrat folklòric, especialment a la primera època".

"Lo Castell" segona època tin-

APUNTS PRESOS DEL NATURAL

LA FESTA MAJOR

Falten pocs dies. Les noies no es veuen al carrer, diuen que esusen. Les modistes no donen l'abast. Tot és moviment, camions curulls de pals, cordes i lones. A la plaça gran activitat i nerviosisme. Un home imparable aguanta una estaca mentre un altre hi dona acompanyats cops de mall. L'envelat es va aixecant. Més pals, més cordes, més pals, de tot molt i força. L'envelat, poc a poc, va avançant. Ja comença a fer goig. La mainada crida, el "sereno" vol imposar-se, no hi pot. Els arbres els hi han posat una vestimenta d'esparragueira. Pobres!!! Quina picori!!! Flors de paper, la catifa ja està estesa. La quibzalla fa cabrioles i tombarelles. Crits dels grans, inútil: es el futur poble que té ganes d'estargar-se i no està per sermons. L'envelat està llest.

Comentari: aquest any l'envelat és més bonic que l'any passat, i el totat no s'ha més que el d'enguany... Així passen els envelats i els anys.

EL BALL

Fadrins amb americanes ribetejades, sabates lluentes; avui fumen de pesseta. Els músics fan barrila, tot afinant l'instrument. Goita, ara entra la pubilla de cal Formós: totes les mirades es dirigeixen vers ella. Dues velles fan comentaris. Més pubilles i més joves. Vestits llargs. Aquest és foraster; aquella, que va disfressada d'alegoria de Jo-jo va ballar la toia l'any passat. Les mares disfruten, recorden coses boniques del seu passat. Potser que la noia?... Potser que el Josep?... Déu dirà! Els músics ja es preparen. Els balladors cerquen la seva parella. Un, dos, i tres, som-hi, uns bufen i altres s'agafen.

Comentari: Que n'és de poca-solta això del ball!!!

LES BARRAQUES DE LA FIRA

Sempre les mateixes. Tabals, pilotes, joiells, i quinqualla a l'engrós. En Guimerà, tot a 0'95. "El agua del Himalaya cura el reuma", baladreja un. "Siempre topea". Prove-m'ho? Sí. Un ral. El 39, triu entre aquest bust de la república o aquesta xacolatera. "-No podria canviar-m'ho per un parell de mitges?" Criatures que es perden. Homes que criden: "El tiro al blanco." El PIM-PAM-PUM, "pruebe vd. su fuerza": deu cèntims. Una altra barraca: "las novias de Pepín", "Visitas de Roma", "Rosita en el baño",... Sorolls estridents de trompetes, que eixorden. Les barques, atracció que llueix un retol que diu: "Camp d'aviació". No hi trobo cap relació entre aquest títol i el gromxar-se. Retols amb assinats ortogràfics, "ls ceballitos" en els quals no poden faltar-hi miralls i penjolls de pedres precioses, música carrinclona i monotona. Vull tornar-hi. No que et marejaries. Doncs, vull cacauets. Pals i més pals.

Comentari: Que n'hi ha de coses al món per passar l'estona i gastar els cèntims!

TOT S'ACABA!

Avui és el darrer dia! Ball de casats. Senyors i senyores que encara se'n recorden i disfruten com joves. Eterna joventut. Nena, que no anem a casa? No, mama, espera't una mica. Un dia és un dia. Tango plorar. Filigranes amb innovacions tanguístiques a càrrec dels balladors. El vals jota... "Dale de betún..." Ja s'acabat. Nena, agraït. Bona nit! Tot caminant cap a casa, la noia i un jove al davant. La mare diu: -Em sembla que la noia li ha provat la festa major.

Epíleg: Gràcies a Déu que són fóra els convidats. Son endarrerida, peus dolorits, galliners buits i l'esperança que l'any vinent ens divertirem més.- PEP CISTELLA

Una pàgina
d'"Esplai d'Argentona"
núm. 15

gué al cap de 3 anys una rèplica combativa i antagònica, "El consciente", que també defensava "els interesos d'Argentona". O, com a mínim, els d'una altra Argentona possible.

L'any 1932 els estiuejants locals que tenien el "Casino" com a epicentre de les seves vacances, editen una publicació que bategen amb el nom d'"Esplai".

Hem dubtat abans d'incorpo-

rar l'esmentada revista a l'inventari de premsa local perquè -siguem clars- "Esplai" nasqué i va créixer dins del terme municipal però el aborígens mai en foren matèria noticable llevat d'un conserge

Els comunistes volien assaltar el casino?

Argentona, 16.- Els comunistes han anunciat d'un moment a l'altre pensen apoderar-se del casino. Entre la distingida colònia regna gran consternació. El president ha ordenat grans concentracions de forces. Totes les famílies Marfás vigilen, i això fa creure que podrà salvar-se el Casino.

Argentona 16.- (Del nostre enriat especial)- Els comunistes forasters han publicat el següent ban: "Pueblo: El Casino con sus burgueses se divierten continuamente, mientras nosotros tenemos que morir de hambre. No permitid más estos desafueros. Viva el Comunismo Libertario! Abajo la burguesa divertición! Por la Junta, el Comité."

Argentona, 16.- En vista que els anarco-sindicalistes volien atacar el Casino per la diversió que allà hi havia, s'ha restablert un xic la calma. S'han reunit els socis, i el President ha dit: "El problema és greu, molt més del que es puguin pensar i més difícil que fer revistes. Ells creuen de bona fé que aquí ens divertim. Però ni vostés ni jo ens ho creiem. Vet-ací el problema: si ens divertíssim no se'ns podria dir mal profit te faci la diversió, però ara només manca que ens apallissin!"

Un soci proposà: "que s'organitzi un sopar a l'americana per divertir a tothom. Al cap d'una hora, parà la festa i posar-se a fer cara d'ensopits. Així els comunistes fugirien veient llur error."

S'aprova la proposició i s'acorda sopar immediatament, siguin els que siguin.

Argentona, 16. (Urgent.) Els revolucionaris tan bon punt s'han enterat del pla dels socis del casino, han corregut cap allà a fi de no donar-als-hi temps de fer cara aburrida. Així que han entrat, tothom sopava animadament i l'orquestrina Emporium Jazz tocava un fox. Hi havia més de cinquanta persones amb els músics i en Salvador. Amb tot, i que encara s'estava a la primera part de la proposició, o sigui divertint-se, els comunistes forasters tot just han vist la cara d'aburrit que feia tothom, han apretat a córrer.

AVIS IMPORTANT

AQUEST NÚMERO DEL NOSTRE ROTATIU SURT AMB RETRÀS PERQUÈ TOTA LA REDACCIÓ HA ANAT A MADRID, CRIDATS A CONSULTA PEL SENYOR PRESIDENT. NOSALTRES LI HEM RECOMENAT QUE LLEGEIXI ESPLAI D'ARGENTONA I QUE PRENGUI TILA EN ELS MOMENTS DE CRISI!..

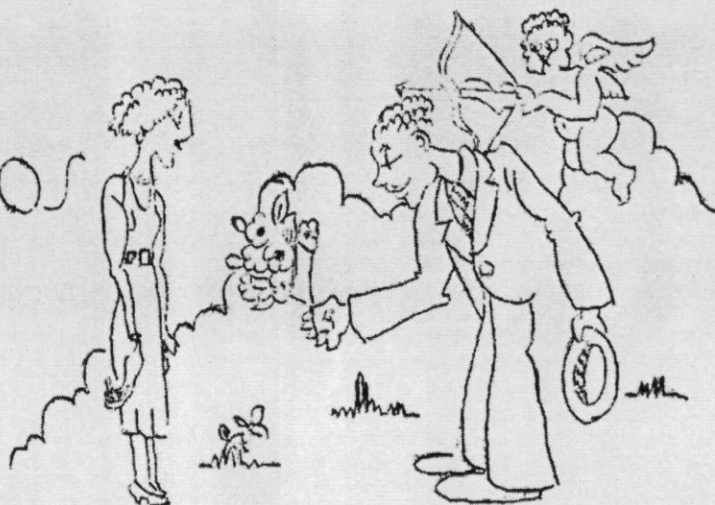
anomenat Salvador i d'unes postals literàries sobre la Festa Major de l'any 1933, uns "Apunts al Natural" presos tot mirant el paisatge humà argentoni per damunt de l'espatlla.

Malgrat tot, l'"Esplai" s'ajusta als supòsits que hem determinat per establir si una publicació la podríem considerar com a premsa: informa, té voluntat de durada, dibuixa un temps i una atmosfera

i també perfila la vida quotidiana del moment.

El temps és idèntic per a tota la ciutadania, som dins del "bien-ni reformista". L'atmosfera de la colònia, si la jutgem pels articles és

VOSTÉS MATEIXOS

Iniciem aquesta secció amb l'objecte de que els nostres subscriptors, lectors i simpatitzans, es comuniquin llurs problemes, a veure si entre tots els ajuden a trobar-hi solució.

Pregunta número 1.- Fa diversos dies que un jove em segueix i m'ha dit que per a mi és capaç de tirar-se a terra desde dalt d'una farigola. Quan jo vaig a missa de vuit, ell també vé. I em diu que m'estima. Si vaig al cinema, li trobo. Encara que no me l'han presentat em saluda quan hem troba pel carrer. Creuen vostés que s'interessa per a mi o és per la minyona que m'acompanya arreu? Joana Refilets.

Resposta.- Si ens vol creure canviï de minyona, o surti sola i ho sabrà. O sinó, que surti sola la minyona.

Pregunta número 2.- Hi ha algun lector amable que em pugui donar la recepta per a fer "bolados"? - Llúcia.

Resposta.- Nosaltres no en sabem cap, però si espera el nostre número pròxim, que serà quan Déu vulgui, potser algú ja ens l'haurà dita.

Pregunta número 3.- Soc aïmant dels Pomells de Joventut i de la nostra bella parla. D'aquesta faisó ni un matancer amb cinzell occisor faria palesar més gaiament mes glatances catalanesques. Modest coneixidor del meu valer restaria joiosament embadalit, si podia, escatir-ne les causes, saber el desenvolupament dels Jocs Florals, que em permetéssin guanyar un premi.- Carlets Sistachs.

Resposta.- Deixant de banda allò de guanyar el premi, no hem entès res de lo que ens diu. Torni a escriure, i si pot ésser, més clar.

PITONISA

Una pàgina d'"Esplai
d'Argenton" núm. 9

Cock-tail

1935. 4 d'agost. La Plaça de la República.

Gernació, bullici enorme. Les aceres dels cafès són curulles de gent.

Les atraccions infantils funcionen assíduament. Aquí un aparell de ràdio d'una parada de «pim-pam-pum» s'esgargamella cridant. Allà un altre. Un pallasso ofereix presenciar un espectacle meravellós. Es senten treis, d'escopeta de saló, produïts per algun tirador que no encerta el blanc. Uns aguts tocs de campana anuncien el començament d'una atracció determinada. Uns venedors ambulants us ofereixen gelats, caramels, avellanes. Tot críclcs d'especialitat.

Autos particulars, tàxis, autòmibus, tramvies. Argentona s'omple de gent.

Veieu una infinitat de dones guapes, amplement admirades ..

Una «Cobla» fa sentir els acords d'una sardana.

La seva música, els altaveus de la ràdio, la detonació de les escopetes, el xerxar dels pallassos, el toc de les campanes, el roncar dels motors...

El deliri. Què passa?

Es la Festa Major.

*

La Festa Major. Resumim-la?

L'envelat en mig d'un jardí. Ja és un alicient. Una orquestra. Música de «jazz». Un estol de dones hermoses que dançaran al acord d'un ball de moda tot exhibint, curosament, llurs afinades «toilettes».

A la tarda el seu ballar serà, més aviat, indolent. I és que farà calor. A primera hora de la nit, serà rígid com pertoca a la presentació d'un nou model, i després... tots ens animarem una mica, i un aire ple de simpatia i de franquesa s'obrirà pas entre l'ambient familiar de l'envelat de Festa Major.

I vindrà la «Dança». Serà precisament a la una de la tarda del segon dia de Festa. Agost, calor, temperatura elevada. Què vol dir? La tradició és la tradició, i cal anar a ballar. I elles,—i ells—, abandonaran llurs llits on reposaven de l'emoció del «flirt» de la nit anterior, i estoiques, impertèrrites, acudirán a dançar. Això és vocació.

*

Sardanes, Focs Artificials, Futbol, Curses Ciclistes. I bé què? Complementes. Unicament complementes. ¿Per què, qui s'atreveria a fer una Festa Major sense envelat i Orquestra?

*

Una frase de Eckener. «Un envelat? Catalunya!...»

Definitiu. L'envelat és quelcom genuí de Catalunya que, amb ell, enarbola la seva bandera de fraternitat i de germanor. És un missatge amorós de la Pàtria a la gran família d'un poble que ens convida a oblidar, almenys per uns dies, els maistrucs d'una vida plena de divergències.

Un envelat. Una bandera. Una festa. Tota una família.

Es el pensament de Catalunya mateixa...

*

4, 5, i 6 d'Agost, hi haurà finit la Festa Major. Durant uns dies les joventuts d'Argentona, enyoraran els moments passats en mig d'aquell neguit deliciós. I quan l'endemà contemplin la Plaça de la República, orfe de tot, sentiran una nostàlgia ingènua d'aquelles hores felices...

*

Tanmateix, però, guardarem d'aquest any un bell record. L'envelat haurà estat un símbol. Una prometença magníficament compresa per les noves promocions locals que, elegantment hauran sapigut despendre's de tot.

De vells,—i hereditaris—, partidismes eixorcs.

Joventut: Optimisme, Sinceritat, Renovació, Evolució.

Caldria saber aprofitar aquest bell exemple. El segle en que vivim és distint de l'anterior. Argentona tampoc és la mateixa d'abans. Ha evolucionat com evolucionen les seves joventuts. Els seus homes del demà.

Resta, encara, molt camí a fer. Velles i rovellades ideologies s'oposaran al pas d'una evolució completa. D'una transformació dels esperits.

Però la victòria serà nostra,—dels joves—, perquè l'ideal que tenim és noble, franc i humà. Essencialment humà. I és constructiu.

I tenim un pensament concret. Una Argentona nova. Espiritualment unida i reixida materialment.

Un oasi de plaer. Argentona. Ona d'Argent.

LIRBA

frívola. Cosa natural. Vivim moments de vacances. Per a la burgesia barcelonina és el moment del *dolce far niente* i oblidar «el treball —oh noble y santa missió de l'home!—» que «acaba, quan es constant, ab les més potentes energies».

Cal procurarse un passatger repós, pera assolir un envejable benestar. Les lluites ciutadanes, a voltes crudels y orfes de tot sentiment de germanor; no poden pas ésser eternes!. (...) «Fugim doncs de la gran ciutat pera internarnos en la montanya, quals aires purissims contrasten ab la viciada atmósfera de la gran urb barcelonina».¹

El contingut d'"Esplai", ja s'ha apuntat, està constituït per "notes de societat", algun breu sainet teatral (de senyores i minyones, per exemple), contes curts, poemes en general satírics i amb destinataris clars, episodis protagonitzats per estituejants, etc.

Tot plegat en clau humorística. El to de la revista és força descordat i a la majoria de col·laboracions s'hi aprecia un remarcable enginy quan tracten d'afers endògens. Ara, quan els articles es projecten cap a l'exterior o, simplement, incorporen elements que els són aliens, s'hi poden llegir pàgines com «Els comunistes volien assaltar el Casino?»² que no són ni el paradigma del bon gust ni —tal com diem avui— políticament correctes.

Tots els redactors —diguem-ne fixes i els col·laboradors ocasionals signen amb pseudònim: «L'altre jo», Cebrià de Vallalta», «El tertamut», «Radames», «Titus», «Pitonisa», «Pep Cistella», etc.)

«Esplai» també es publicava a l'hivern —amb una certa periodicitat— i servia com element de cohe-

1. «Lo Castell de Burriach». 2a època. Núm. 1 (4-8-1911).

2. «Esplai» núm. 15. Any 1933.

| Escrit de Lirba (Abril), del programa de la Festa Major de 1935

sió i contacte entre els estiuejants del Casino.

En el número 10 —aparegut l'1 de maig de 1933—, a la secció "esplais indiscrets" hi trobem les següents notícies:

Entre "Lo Castell, 2a època" i "Esplai" han passat vint anys.

Han sigut dues dècades convulsives que han canviat el tarannà i el mapa del continent europeu. La nostra península, en particular,

tampoc n'ha quedat al marge. Centrem-nos en Catalunya i fem memòria. "Lo Castell" aparegué quatre anys després de la Setmana Tràgica i quan en faltaven tres per la instauració de la Mancomunitat

esplais indiscrets

En Lluís Gernier és un organitzador extraordinari, dinàmic, optimiste. Durant l'hivern passat ha organitzat un té a can Llibre, un altre a l'Hotel Ritz, ha venut entrades per el Circ Amateur de l'Olimpia i, finalment, fou co-organitzador del Ball de Carnestoltes de la Colònia d'Argenton.

I a cadascuna d'aquestes festes telefonava a les seves amistats o amics, els cops necessaris fins que's decidien. No cal dir que es passava el dia i la nit al telefon.

L'altre dia la seva mamà li va dir; -Lluís, telefona a la senyora Puig. Pregunta si aquesta tarda la podré anar visitar.

En Lluís, qui és molt abedient, es posà a l'aparell, i demanà; -Què hi és la senyora Puig? De part de Garnier...

I la serventa molt seriosa, respongué: -Sí, que hi és la senyoreta; però no desitja més tiquets...

I penjà l'aparell.

Si no mésquívoco, el ball de carnestoltes de la Colònia d'Argenton, és el quart que s'ha celebrat. El primer fou a can Prats Patjó; el segon, a l'Hotel Majestic; i el tercer, a can Llibre.

Durant el ball de disfresses celebrat a l'Hotel Majestic succeí la següent anècdota:

En Manel Masip, co-organitzador de la festa, a les tres de la matinada, va anar a cercar per ballar a una noia molt ben disfressada. Ella accedí a ballar, al moment

Mentre ballava ella va exclamar: -I que estic cançada...!

I en Manel digué: -Es clar! Haurà ballat tots els ballables...

-No m'ha deixat acabar la frase. Que estic cançada de seure: és el primer ballable que danço...

Al ball del Dijous Gras, a l'Hotel Ritz, hi veierem un estiuejant d'Argenton

Dues senyores enraonen durant el Ball del Dijous Gras.

-L'aigua picant es bona.

-A mi m'agrada més la del ferro.

-Jo passo l'estiu a Vichy.

-Jo a l'Espluga de Francolí.

Nosaltres: -Aaaah!!!

a Catalunya i l'esclat de la 1a Guerra Mundial. El 1918 i el 1923 emmarquen moments àlgids de la lluita social. Assistim al cop d'estat de Primo de Rivera i, sortint de la dictadura militar, les urnes ens portaran a la II República.

Aquella actitud redemptorista i paternal de la classe alta que escrivia i sustentava la publicació pionera de la història de la premsa a la localitat, s'ha convertit en la postura mundana i cosmopolita de la burgesia que redacta i llegeix "Esplai" i les manifestacions au-

tòctones que pels volts dels inicis del s. XX eren mirades com si es tractessin de postal·letes típiques, ara són considerades més aviat plebees o, com a mínim, provincianes.

Ara bé, si el caràcter dels estiejants i el grup social al qual pertanyen ha mudat, també ho ha fet el de la població que els acull en els temps de la canícula. L'esperit que ja traspuava a les planes de "El consciente" ha pres cos i forma. Mireu sinó el que escrivia Lirba (Abril) al "Programa de la Festa Major de Sant Domènec" de

l'any 1935 (pàg. 12) i els "Apunts presos del natural" que publicava "Esplai" l'any 1933 (pàg. 9).

Comparar-los avui, al cap de setanta anys, és un bon exercici d'antropologia social.

Tal com escrivíem, la història de la premsa local és cíclica. I si "Lo Castell de Burriach" tingué la seva réplica en "El consciente", "Esplai" també la tindrà en "L'estaca".

Però de "L'estaca", ja en parlarem més endavant.

Carrer Gran, 18
Tel.: 93 797 06 16
08310 Argentona

*llibreria
papereria
premsa
revistes
fotografia
joguineria
i regals*

Mossèn Cinto Verdaguer
cant. Dr. Samsó
Tel.: 93 797 12 49

Plaça de Vendre,
parada 3
Tel.: 93 797 03 62

JARDINERIA LA FONT

**CONSTRUCCIÓ, CONSERVACIÓ
i MANTENIMENTS DE JARDINS**

CARLES TERRICABRAS
Tel. 629 03 93 93 / Fax 93 756 08 61
jlafont@telefonica.net

